

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122490085
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6122490085.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: XXX.A., B., C. D. X, XXX XX A. E., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: F. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. H. XX, štátny občan SR, právne zastúpená: JUDr. Andrej Cifra, advokát, Janka Kráľa 268/5A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508, o zaplatenie 16.142,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8Csp/19/2023-194 zo dňa 06. 12. 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8Csp/19/2023-194 zo dňa 06. 12. 2023 v druhom, treťom a štvrtom výroku p o t v r d z u j e .

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Rimavská Sobota (aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) prvým výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.972,20 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.972,20 Eur od 26.10.2021 do zaplatenia. Druhým výrokom súd povolil žalovanej predmetnú sumu zaplatiť v mesačných splátkach po 150,- Eur počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania pod hrozbou straty výhody splátok. Tretím výrokom súd žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol. O trovách konania rozhodol súd štvrtým výrokom tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 23,46 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

1.1 V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca podal dňa 28. 11. 2022 na Okresný súd Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 16.142,60 Eur s príslušenstvom. Žalobca vo svojom návrhu na vydanie platobného rozkazu uviedol, že dňa 27.08.2019 uzatvoril ešte ako podnikajúci pod obchodným menom I. A., B., so žalovanou zmluvu o úvere, na základe ktorej jej poskytol bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 17.100,00 Eur. Tento úver žalovaná načerpala dňa 27.08.2019. Žalobca zároveň vyhlásil, že pri poskytovaní úveru postupoval s odbornou starostlivosťou a pred uzavretím zmluvy, ako aj po jej uzavretí si splnil všetky zákonné povinnosti, ktoré mu ukladá zákon o spotrebiteľských úveroch a s tým súvisiace právne predpisy. Podľa úverovej zmluvy v prípade nesplácania úveru je žalobca oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný. Žalovaná poskytnutý úver riadne nesplácala, napriek tomu, že ju žalobca upozornil na omeškание so splácaním úveru a možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 25.10.2021 a požiadal žalovanú o okamžité splatenie celého zostatku úveru. Žalovaná do zosplatenia uhradila celkove sumy 3.228,92 Eur z čoho pripadlo na istinu 957,40 Eur, na úroky 1.831,60 Eur a poplatky a poisťné 439,92 Eur. Istina pohľadávky v čase podania návrhu

predstavuje sumu 16.142,60 Eur. Žalobca si uplatnil aj nárok na zvyšnú časť neuhradených úrokov. Celkove úroky, ktoré mala žalovaná na úver zaplatiť, predstavovali sumu 6.440,77 Eur. Po odpočítaní sumy, ktorá bola uhradená žalovanou do zosplatnenia titulom úrokov (1.831,60 Eur) predstavujú nezaplatené úroky spolu sumu 4.609,17 Eur. Žalobca si uplatnil aj neuhradené poistné vo výške 41,04 Eur a poplatky vo výške 36,00 Eur, ktoré predstavujú reálne náklady spojené s vymáhaním úveru zasielaním upomienok a zosplatňujúcich výziev žalovanej. Okrem toho si žalobca uplatnil aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy nesplatennej istiny úveru. Ďalej súd konštatoval vydaný platobný rozkaz v upomínacom konaní, jednotlivé vyjadrenia sporových strán, ich prednesy učinené na pojednávaní a dokazovanie vykonané vo veci a závery z neho vyplývajúce (odsek 15. odôvodnenia rozsudku).

1.2 Súd konštatoval, že dňa 27.08.2019 žalovaná uzatvorila so žalobcom (predchádzajúci názov I. A., B.) zmluvu o spotrebiteľskom úvere „Lepšia splátka“ na predtlačenej formulári I. A., B.. V bode 2 zmluvy s označením predmet zmluvy o úvere a základné parametre spotrebiteľského úveru je uvedené, že sa jedná o účelový úver určený na refinancovanie s výškou schváleného úveru 17.100,- Eur s počtom mesačných splátok 96, fixnou úrokovou sadzbou 8,50 % p.a., s výškou mesačnej splátky 265,74 Eur – mesačná anuitná splátka (úroky + istina) 245,22 Eur a mesačné náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver 20,52 Eur. Termín konečnej splatnosti úveru bol 10.08.2027, RPMN banky 11,40 % p.a., priemerná RPMN na trhu 8,33 % p.a., celková čiastka úveru 25.510,69 Eur, splatnosť prvej mesačnej splátky 10.09.2019, pričom splátka je splatná vždy k 10. dňu v mesiaci. Súd konštatoval, že medzi stranami bolo sporných viac skutočností a jednou z nich bolo, či žalobca pri poskytovaní úveru postupoval s odbornou starostlivosťou, najmä s poukazom na § 7 ods. 1, § 4, § 16 a § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca na preukázanie tejto skutočnosti predložil súdu jednak žiadosť o spotrebiteľský úver zo dňa 27.08.2019, kde v bode 1.2 tejto žiadosti označenej ako informácie o žiadateľovi/dlžníkovi je okrem iných údajov o žalovanej uvedený rodinný stav, počet vyživovaných detí 0, druh bývania vlastný, čistý mesačný príjem žalovanej v sume 520,- Eur, mesačné splátky iných úverov a pôžičiek 0,- Eur, iné príjmy a dôchodok 0,- Eur, zrážky, výživné a iné výdavky 0,- Eur. V bode 2. tejto žiadosti je uvedené, že žiadateľ – dlžník žiada o poistenie schopnosti splácať úver – základný súbor poistenia. Táto žiadosť je vlastnoručne podpísaná žalovanou, čo žalovaná potvrdila aj pri svojom výsluchu. Zároveň žalobca predložil súdu dáta dopytu zo SRBI zo dňa 27.08.2019 a dáta dopytu zo Sociálnej poisťovne zo dňa 27.08.2019. K skúmaniu bonity žalovanej žalobca počas celého konania uvádzal, že v danom prípade riadne posúdil bonitu žalovanej a jej reálnu schopnosť uhradiť svoje záväzky, pričom po celý čas postupoval s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.. Naopak žalovaná, počas celého konania namietala, že žalobca neskúmal jej schopnosť splácať úver v súlade so Zákonom o spotrebiteľských úveroch a postupoval v priamom rozpore so zmyslom a účelom § 7 uvedeného zákona. Z vykonaného dokazovania tak súd zistil, že predmetný úver bol žalovanej poskytnutý ako účelový na refinancovanie a z bodu 2.3 zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že z predmetného úveru mali byť splatené predchádzajúce úvery žalovanej v počte 5, a to jednak osobný úver od J. J. vo výške 4.233,- Eur, spotrebný úver od K. L. M. – N., O. – nebanková spoločnosť vo výške 113,- Eur, dobrá pôžička od I. A. vo výške 540,- Eur, osobný úver od J. J. vo výške 290,- Eur a kontokorentný úver od J. J. vo výške 162,- Eur. Po posúdení tohto zistenia súd konštatoval, že tvrdeniu žalobcu o tom, že postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalovanej pri poskytnutí predmetného úveru nemožno prisvedčiť, práve naopak, súd bol toho názoru, že žalobca hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže neprihliadol na údaje zo SRBI, kde sú uvedené jednak predchádzajúce úvery žalovanej, ktoré už boli splatené, ako i živé úvery. Na túto skutočnosť, aj keď bola žalobcovi v čase poskytovania úveru známa, vôbec na ňu neprihliadol. Pri výpočtoch, ktoré predložil žalobca, absentuje započítanie týchto úverov do komplexného súboru príjmov a výdavkov žalovanej. Vo všetkých dokumentoch predložených žalobcom absentuje i zisťovanie bežných mesačných výdavkov žalovanej. Súd bol toho názoru, že pre náležité posúdenie s odbornou starostlivosťou schopnosti spotrebiteľa splácať úver nepostačuje len vykonanie lustrácie vo vyššie uvedených databázach, ale je potrebné skúmať, či žalovaná bude schopná predmetný úver splácať aj s poukazom na jej ďalšie mesačné výdavky, ktoré žalobca vôbec nezisťoval. Len samotné zhromažďovanie informácií o klientovi nemožno považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy. Pri posúdení úverovej schopnosti je potrebné klásť dôraz na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. V predmetnej veci vzhľadom k tomu, že žalobca bežné výdavky vôbec nezisťoval,

taktiež nezisťoval, či žalovaná predchádzajúce úvery, ktoré mali byť ňou zaplatené z predmetného úveru uhradila, nemal možnosť posúdiť, či žalovanej zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Z tohto dôvodu, s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, úver poskytnutý žalobcom žalovanej súd považoval za bezúročný a bezpoplatkový.

1.3 Ďalej sa súd v odôvodnení venoval otázke platného dojednania ohľadom poistenia predmetného úveru, keď súd dospel k záveru, že žalobca so žalovanou dojednal poistenie platne. Preto s poukazom na zistené skutočnosti súd rozhodol tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu celkom 7.972,20 Eur, pričom sa jedná o splátky od 10.06.2021, kedy sa dostala žalovaná do omeškania so splácaním jednotlivých splátok, do 10.11.2023, kedy bola splatná posledná splátka úveru pred rozhodnutím v tejto veci. Keďže žalovaná žiadala v prípade, že bude zviazaná na zaplatenie akejkoľvek sumy, povoliť splácať túto sumu v primeraných mesačných splátkach po 150,- Eur, svoju finančnú situáciu zdokladovala, a preto jej súd povolil zaplatiť dlžnú sumu v mesačných splátkach po 150,- Eur až do úplného vyrovnania pod hrozbou straty výhody splátok a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, konštatoval čiastočný úspech žalovanej v konaní a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,46 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca proti výrokom II., III. a IV. rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ Civilného sporového poriadku. Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie vytkol žalobcovi, že pri posúdení bonity žalovanej neprihliadol na informácie vyplývajúce z databázy SRBI, k uvedenému žalobca už v podaní zo dňa 31.01.2023 zdôraznil, že poskytol žalovanej úver na refinancovanie, t.j. splatenie jej predošlých úverových záväzkov. Po uzavretí zmluvy o úvere tak žalovaná nevyňakladala žiadne prostriedky na splácanie iných úverov. Žalobca v konaní opakovane poukazoval na dáta zo Spoločného registra bankových informácií (ďalej aj len „SRBI“), podľa ktorých žalovaná mala pred uzavretím zmluvy o úvere 5 iných úverov v celkovej výške 5.206,- Eur. Súčet refinancovaných úverov zodpovedá po zohľadnení časového aspektu splácania celkovej zostávajúcej sume úverov zistenej zo SRBI. Okrem toho je v SRBI evidovaný jeden podmienený ručiteľský záväzok žalovanej, splácaný dlžníkom riadne a včas. Žalobca tak prirodzene nezahrnul do výpočtu bonity žalovanej jej náklady na úvery, ktoré mali byť v celom rozsahu splatené poskytovaným úverom, t.j. mali zaniknúť. Náklady na mesačné splátky týchto úverov nemohli mať vplyv na schopnosť žalovanej splácať úver poskytovaný žalobcom. Výpočet bonity tiež nemôže zahŕňať ručiteľský záväzok. V čase poskytovania úveru nevyplývali žalovanej z tohto záväzku žiadne vynútiteľné peňažné povinnosti. Pokiaľ súd vytkol žalobcovi tiež, že pred poskytnutím úveru žalovanej žalobca nezisťoval, či žalovaná splatila svoje predošlé záväzky, ktoré mali byť refinancované úverom od žalobcu; takúto povinnosť žalobcovi neukladá žiadny predpis. K samotnému skúmaniu výdavkov žalovanej žalobca poukázal, že nie je namieste extenzívny výklad ustanovenia § 7 ods. 20 v spojení s ods. 27, keď súd v evidentnej snahe vyhovieť spotrebiteľom bez ohľadu na právnu úpravu „dotvoril“ zákon podľa vlastných predstáv o spravodlivosti, čím výrazne narušil nielen princíp právnej istoty, ale aj elementárny princíp trojdelenia štátnej moci. Žalobca vychádzal pri výpočte hodnoty ukazovateľa schopnosti dlžníčky splácať úver zo sumy životného minima na plnoletú osobu, pričom postupoval v zmysle § 7 ods. 20 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý ukladá veriteľovi povinnosť použiť v tomto výpočte „náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť.“. Žalobca tak konštatoval, že pri skúmaní bonity žalovanej konal v súlade s § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď zohľadnil:

a) čistý príjem žalovanej (zistený z vyhlásenia žalovanej v žiadosti o úver a overený v Sociálnej poisťovni), b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť (žalobca vychádzal z aktuálnej sumy životného minima navýšeného o 20 % v zmysle opatrenia NBS a z vyhlásenia žalovanej v žiadosti o úver, že nemá vyživované deti), c) výšku splátky poskytovaného spotrebiteľského úveru (245,22 Eur) a d) peňažné záväzky znižujúce príjem žalovanej (výdavky na iné úvery zistené cez SRBI, ktoré boli v celom rozsahu refinancované na základe zmluvy o úvere).

Vzhľadom na to žalobca zistil, že čistý príjem žalovanej je 520,- Eur, splátka úveru (výdavok na peňažné záväzky) je 245,22 Eur, pričom životné minimum na dospelú osobu predstavuje sumu 210,20 Eur, výsledná suma 247,20 Eur je nižšia ako hodnota 1 v zmysle opatrenia NBS a je teda v súlade s § 2 ods. 2 opatrenia NBS. Tento postup žalobca nevyhodnocuje ako posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, a preto napadnutý rozsudok považoval za nesprávny, nereflektujúci zistený skutkový stav. Na podporu svojich záverov poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/10/2019, Krajského súdu v Prešove sp. zn.

17CoCsp/9/2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/28/2020 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7CoCsp/36/2020.

2.1 K rozhodnutiu o povolení splátok, voči ktorému výroku sa žalobca tiež odvolal, namietal, že povolená splátka vo výške 150,- Eur je neprimerane nízka, dokonca nižšia oproti splátkam dohodnutým v zmluve o úvere. Zdôraznil, že žalovaná porušila svoju elementárnu zákonnú povinnosť plniť dlh riadne a včas. Iba z tohto dôvodu je žalobca nútený domáhať sa zaplatenia svojej pohľadávky na súde. Za svoje protiprávne konanie nemôže byť žalovaná ad absurdum „odmenená“ tým, že jej súd paradoxne zníži pôvodne dohodnuté mesačné splátky. Žalovaná si dlhodobo neplní svoje zmluvné záväzky, v zmysle čoho sa dlžná suma navýšila o zákonné úroky z omeškania. Takéto usporiadanie vzťahov hrubo odporuje základnej zásade, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Navrhol preto, aby odvolací súd žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 25.01.2024. Rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnuté odvolaním považuje za vecne správne. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v bode 21. vyplýva jasné a zrozumiteľné definovanie zásadných pochybení banky – neskúmanie bežných výdavkov žalovanej zo strany banky (napríklad predložením výpisu z bežného účtu, čo býva pri posudzovaní výdavkov štandardným spôsobom ich preukázania, resp. štandardom pri snahe o zobjektívnenie výdavkovej položky) a nesprávne zohľadnenie jej záväzkov vyplývajúcich z úverového registra. Z úverového registra vyplýva viac záväzkov, ako len tie, ktoré mali byť splatené z poskytnutého úveru (hoci nie sú dostatočne určené v zmluve o úvere). Žalobca pri svojej argumentácii svojvoľne vyňal v tomto súdnom konaní záväzok žalovanej, ktorý jasne vyplýva z úverového registra a svojvoľne ho nezohľadnil. Žalobca takto „odignoroval“ šiesty záväzok vyplývajúci z úverového registra a počas konania pred súdom prvej inštancie ho nijakým spôsobom nezohľadnil. Podporne žalovaná poukázala na právny záver obsiahnutý v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/22/2021. Ďalej žalovaná poukázala na chybný postup vo výpočte limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver podľa opatrenia NBS, kde žaloba označil sumu 245,22 Eur a nie sumu reálnej výšky splátky v zmluve o úvere vo výške 265,74 Eur. V tomto smere ide zo strany žalobcu o účelovú a zavádzajúcu argumentáciu, keď sám na strane 3 správne uvádza, že mesačná splátka je 265,74 Eur, avšak pre účely výpočtu limitu narába so sumou 245,22 Eur. V ostatnom sa žalovaná stotožnila so závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení rozsudku, a to i s odôvodnením povolenia uložení dlžnú sumu splácať v splátkach po 150,- Eur. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 15.02.2024. Opätovne poukázal na znenie § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého nevyplýva povinnosť veriteľa skúmať „bežné výdavky“ spotrebiteľa, ako sa nesprávne domnieva žalovaná. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby veriteľ skúmal náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, a to s prihliadnutím na aktuálne sumy životného minima, čo žalobca evidentne dodržal. V uvedenom ustanovení je taktiež jednoznačne uvedené, že na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, sa použije výška splátky úveru, nie výška splátky poisťného, ktoré predstavuje osobitný produkt. Žalobca má zároveň za to, že žiadny výdavok žalovanej na iný úver zistený zo SRBI neodignoroval, ako zavádzajúco tvrdí žalovaná, pretože poskytnutým úverom boli v plnom rozsahu vyrovnané všetky dovtedajšie úverové záväzky žalovanej. „Šiesty“ záväzok predstavuje podmienený ručiteľský záväzok žalovanej, splácaný dlžníkom riadne a včas, na ktorý žalovaná nikdy nevynakladala peňažné prostriedky. Žalobca preto zotrval na odvolacom návrhu obsiahnutom vo svojom odvolaní.

5. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná podaním zo dňa 27.02.2024. Uviedla, že pokiaľ žalobca opätovne poukazuje na jeho prepočet limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver podľa Opatrenia NBS, ignoruje § 2 ods. 3 dotknutého opatrenie, podľa ktorého celková výška výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa sa na účely odseku 1 určuje ako súčet výšky a) splátky poskytovaného úveru na bývanie podľa § 8 ods. 4 písm. c) zákona pri zohľadnení odseku 6 a 4 a písm. b) peňažných záväzkov znižujúcich príjem spotrebiteľa podľa § 8 ods. 4 písm. d) zákona pri zohľadnení odsekov 7 až 12. Podľa § 8 ods. 4 písm. d/ zákona č. 90/2016 o úveroch na bývanie má ísť o výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa, pod čo logicky spadá aj suma poisťného vo výške 20,52 Eur, ktorú treba pripočítať k splátke úveru vo výške 245,22 Eur, a preto reálna výška výdavkov na peňažné plnenia je preukázateľne vo výške 265,74 Eur. V tomto smere ide zo strany žalobcu o účelovú argumentáciu. Vo zvyšku žalovaná odkázala na

jej predchádzajúcu argumentáciu a odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

6. V dôsledku odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. v meritórnom druhom a treťom výroku, ako aj v závislom štvrtom výroku o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Na základe podaného odvolania žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, pričom rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods.2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca ako odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ustanovením § 384 ods. 2 a 3 o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu (ktorý bol súdom prvej inštancie náležite v odôvodnení rozhodnutia aj uvedený), pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávania zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu dôvodné nie je a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

10. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k zásadným odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

11. V prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovanej žalobcom (v čase uzavretia úverovej zmluvy vystupujúcim pod predchádzajúcim obchodným názvom Poštová banka, a.s.), je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že sa jedná o bezúčelový spotrebiteľský úver, pričom však pri poskytovaní úveru žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti spotrebiteľa (žalovanej) splácať úvery, keď neprihliadol na údaje vyplývajúce zo spoločného registra bankových informácií (ďalej len „SRBI“) a pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver žalobca nezapočítal predchádzajúce úvery žalovanej v celkovom počte 5 do nákladových položiek a postupoval tak v rozpore s ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej aj len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „Zák. č. 129/2010 Z.z.“). Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca pri poskytovaní úveru nevzal do úvahy osobný úver poskytnutý žalovanej od J. J. vo výške 4.233,- Eur, spotrebný úver od K. L. M. – N., O. – nebankovej spoločnosti vo výške 113,- Eur, dobrú pôžičku od I. A. vo výške 540,- Eur, osobný úver od J. J. vo výške 290,- Eur a kontokorentný úver od J. J. vo výške 162,- Eur.

12. V podanom odvolaní žalobca namieta nesprávnosť vyššie uvedeného záveru súdu prvej inštancie a argumentuje, že nemal dôvod uvedené úverové splátky do mesačných nákladov žalovanej zahrnúť, nakoľko poskytovaný úver, ktorý je predmetom posúdenia v predmetnej veci, slúži na refinancovanie vyššie uvedených úverov, a preto mesačné náklady tvoriace splátky predchádzajúcich úverov žalovaná už nemala vynakladať.

13. Odvolací súd odvolacej argumentácii žalobcu nemohol vyhovieť ako správnej a dôvodnej, spôsobilej privodiť iné rozhodnutie o veci. Z ustanovenia § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

14. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobca argumentuje, že zo zisteného čistého príjmu žalovanej prihladal len na vynakladanie splátky poskytovaného úveru vo výške 245,22 Eur (do uvedeného nezapočítajúc poistné schopnosti splácať úver), postupoval tak jednak v zjavnom rozpore s ustanovením § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý ustanovuje, že pre výpočet ukazovateľa sa použijú nie len výška splátky spotrebiteľského úveru v zmysle § 7 ods. 20 písm. c/ citovaného zákona, ale i peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 20 písm. d/ Zákona o spotrebiteľských úveroch), nie je preto dôvod, aby žalobca poskytujúci úver žalovanej s čistým mesačným príjmom 520,- Eur, neprihliadol na 5 existujúcich úverov vyplývajúcich z registra, pokiaľ mu to ukladá osobitne i ustanovenie § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Nemožno prisvedčiť ako dôvodnej a logickej ani argumentácii žalobcu o tom, že niet dôvodu prihliadať na uvedené splátky predchádzajúcich úverov, keď uvedené bezpochyby predstavujú „peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa“; poskytovaný úver bol mienený ako úver určený na refinancovanie úverov poskytnutých žalovanej rôznymi subjektami, odlišnými od žalobcu, keď neexistuje žiadna záruka, že žalovaná bez odkladu použije poskytnuté finančné prostriedky na vyplatenie všetkých jej predchádzajúcich existujúcich úverov a v tom dôsledku bezodkladne zaniknú i jej dosiaľ existujúce mesačné náklady spočívajúce v piatich splátkach rôznych, už v minulosti poskytnutých, úverov.

15. Zároveň nemožno opomíňať i tú základnú skutočnosť, že žalovaná, ako spotrebiteľka s príjmom 520,- Eur, požiadala žalobcu o ďalší v poradí šiesty spotrebiteľský úver, ktorej konanie môže byť zdôvodnené tou skutočnosťou, že nebolo v možnostiach žalovanej splácať dosiaľ existujúce úverové záväzky, a preto sa rozhodla na plnenie úverových povinností predchádzajúcich úverov požiadať o ďalší úver na refinancovanie, ktorý samotný však prevyšoval jej dovtedy existujúce úverové záväzky a de facto tak žalovanú dostal ešte do nevýhodnejšieho postavenia, ako v čase pred poskytnutím úveru žalobcom.

16. V zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo povinnosťou žalobcu, ako veriteľa, pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovanou, posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver, pričom sa berie do úvahy najmä doba, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výška spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne i účel spotrebiteľského úveru. Aby bol úver považovaný za bezúročný a bezpoplatkový, zákon vyžaduje vyššiu intenzitu porušenia povinnosti veriteľa skúmať bonitu spotrebiteľa. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42; súdom prvej inštancie citované a aplikované ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. zakotvuje povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií. Uvedené ustanovenie má zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosti spotrebiteľa splácať úver a správať sa tak obozretné, jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania si finančných prostriedkov na strane spotrebiteľov. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od žalobcu ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval z hľadiska svojich odborných poznatkov a skúseností s poskytovaním a splácaním spotrebiteľských úverov. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľa je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa

a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie úplnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený; avšak cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Zo zákona vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ (žalobca) zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov; je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

17. Preto za hrubé porušenie povinnosti zákon považuje i posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Touto úpravou je sankcionovaný veriteľ, ak poruší povinnosť získať údaje o schopnosti spotrebiteľa splácať úver, a to či už od spotrebiteľa podľa § 7 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch alebo z príslušného registra a databázy podľa § 7 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

18. V prejednávanej veci žalobca pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať poskytnutý úver neprihliadol na tú skutočnosť, že zo spoločného registra bankových informácií vyplývalo, že žalobkyňa už mala úverové záväzky v počte 5, avšak žalobca uvedené vôbec nevzal v úvahu, náklady na plnenie uvedených úverov nezahrnul do mesačných nákladov žalovanej, ktorej čistý mesačný príjem predstavoval sumu 520,- Eur mesačne. V zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch je povinnosťou žalobcu vychádzať jednak z informácií poskytnutých samotným spotrebiteľom, ale rovnako i z informácií, ktoré získa z iných dostupných zdrojov a je zároveň povinnosťou veriteľa takto získané informácie komplexne vyhodnotiť tak, aby získal objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii, aby dokázal zodpovedať otázku, či je spotrebiteľ so všetkými jeho aktuálnymi finančnými záväzkami pri výške zistených skutočných príjmov a nákladov, reálne schopný splácať i požadovaný úver, o ktorý sa predmetnou žiadosťou uchádza, bez toho, aby nebolo ohrozené životné minimum spotrebiteľa a na neho výživou odkázaných osôb. V prejednávanej veci možno jednoznačne dospieť k záveru, že pokiaľ žalobca pri posudzovaní bonity dlžníka, neprihliadol na 5 dosiaľ existujúcich úverových záväzkov, tieto nezahrnul do nákladových položiek spotrebiteľa žiadajúceho o ďalší bezúčelový spotrebiteľský úver, takýmto spôsobom nedostatočne zistil schopnosť spotrebiteľa splácať úver, nedostatočne vyhodnotil všetky jemu známe údaje vyplývajúce z príslušných databáz, a teda postupoval v rozpore s ustanovením § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. S poukazom na uvedené odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobcom poskytnutý úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a preto správne uložil žalovanej plniť žalobcovi splátky omeškané a zročné do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu vo zvyšku zamietol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti, t.j. jeho treťom výroku, potvrdil ako vecne správny.

20. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobca namietal i druhý výrok rozsudku, ktorým súd povolil žalovanej plniť v mesačných splátkach po 150,- Eur, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pod hrozbou straty výhody splátok, odvolací súd nevyhodnotil odvolanie žalobcu ani v tejto časti ako dôvodné. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná požiadala o možnosť plnenia v splátkach, pričom svoju finančnú a sociálnu situáciu zdokladovala. Pred súdom prvej inštancie žalovaná súdu predložila rozhodnutie Sociálnej poisťovne o tom, že žalovaná bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňa XX. XX. XXXX a bola jej priznaná dávka v nezamestnanosti vo výške 12, 59 Eur za deň, čo predstavuje 378,- Eur za mesiac. Žalovaná zároveň dokladovala mesačné výdavky v celkovej výške 366,- Eur. V danej veci je preto súdom povolená splátka vo výške 150,- Eur mesačne, pri celkovej výške uloženej povinnosti 7 972,20 Eur s úrokom z omeškania, maximálnou možnou splátkou, ktorú je žalovaná schopná plniť i s prihliadnutím na tú skutočnosť, že práve uvedenú výšku splátky žalovaná navrhovala. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namieťa, že žalovaná „nemože byť za svoje

protiprávne konanie ad absurdum „odmenená“ tým, že jej súd zníži pôvodne dohodnuté mesačné splátky“, k uvedenému je nutné dodať, že na strane žalobcu je predovšetkým pochybenie v porušení povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou, či žalovaná ako spotrebiteľ žiadajúci o úver je resp. bude schopná poskytnutý úver splácať. Pokiaľ žalovaná v čase žiadosti o úver dokladovala príjem 520,- Eur a žalobca mal objektívne vedomosť o jej predchádzajúcich piatich úveroch a jednom ručiteľskom záväzku, očakávanie veriteľa, že spotrebiteľ v uvedenej finančnej situácii bude schopný a platobne disciplinovaný plniť splátku vo výške 265,- Eur mesačne, sa javí ako iluzórne a nezodpovedajúce realite. Navyše v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie sa už i tak nepriaznivá finančná situácia žalovanej zmenila v tom smere, že žalovaná je poberateľkou dávky v nezamestnanosti a teda nedosahuje ani deklarovaný príjem 520,- Eur. Z uvedených dôvodov, odvolací súd vyhodnotil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalovanej povolil uloženie peňažnú povinnosť plniť v mesačných splátkach po 150,- Eur pod hrozbou straty výhody splátok. Z dôvodu vecnej správnosti potvrdil preto rozsudok súdu prvej inštancie i v jeho druhom výroku ako vecne správny.

21. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i štvrtý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách prvoinštančného konania, ktorým súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 23,46 %. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil celkový procesný úspech žalovanej v konaní, keď žalobca sa domáhal zaplata sumy 16.142,- Eur, pričom súd prvej inštancie žalobe vyhovel len v rozsahu 7.972,- Eur. Pri ustaľovaní čistého procesného úspechu súd prvej inštancie správne dospel k výslednému úspechu žalovanej v rozsahu 23,46 %, pričom v podanom odvolaní žalovaný ani nesprávnosť výpočtu čistého procesného úspechu žalovanej nenamietal. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd potvrdil ako vecne správny i výrok o trovách prvoinštančného konania.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu, tento nebol úspešný ani sčasti a celý procesný úspech tak prináleží žalovanej, ktorá sa k odvolaniu žalobcu i vyjadrovala, a to prostredníctvom právneho zástupcu, s čím jej preukázateľne v súvislosti s odvolacím konaním vznikli trovy. Odvolací súd preto uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

23. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).